

El municipi a l'estranger

El govern dels municipis urbans ofereix tipus molt diferents segons els països. L'estructuració de les noves ciutats tendeix a fer-se sobre idèntics principis, resultat de l'aplicació a la urbanització dels ensenyaments que es treuen de diverses ciències.

Són els tipus moderns de règim municipal més interessants: l'Anglès, el Francès i l'Alemany. En el règim local anglès trobem les següents característiques: 1er. Predomini dels Consells elegits; 2on. Subordinació dels funcionaris retribuïts a les autoritats elegides honorífiques; 3er. Constant recurs de les autoritats locals al Parlament per a obtenir nous poders; 4rt. Feblesa relativa del control administratiu que exerceixen els departaments centrals; 5è. Participació dels consellers elegits en la deliberació i en l'execució per mitjà de Comissions i, per últim, tots els conflictes que sorgeixen al municipi, tant en les seves relacions amb els particulars o amb les autoritats centrals, són resolts pels tribunals ordinaris.

Potser Anglaterra és el país on estan més trabades i unides totes les institucions administratives fins al punt que les tres quartes parts de membres del Parlament han passat pel *self-government* del Comtat o formen encara part d'ell. D'aquesta connexió d'institucions de govern angleses, surt com a remat d'un sistema coherent i admirable; el Parlament.

Els *Municipal Boroughs* són les col·lectivitats urbanes, a les quals la Corona ha donat certs privilegis; privilegis que només es donen a ciutats molt poblades. Els òrgans principals són el Consell de la Ciutat, l'Alcalde i les Comissions. Deixant a part la duració d'aquests càrrecs, hem de consignar que tots són honorífics sense retribució de cap mena. Els caràcters principals d'aquests municipis són: primer, essencialment democràtics; segon, llur evolució no pertorbada i la falta de diferenciació entre òrgans executius i deliberants.

En el pol oposat al règim anglès hem de posar-hi el francès. França ha estat i és el país típic de la centralització. Excepte petites diferències dels municipis de París, Marsella i Lyon, l'organització municipal francesa era igual a la que regia a Espanya abans de l'Estatut Municipal de Calvo Sotelo. Els càrrecs d'Alcalde, Adjunt (assessors i suplents d'Alcalde) i Consellers, són honoraris, però els funcionaris burocràtics tenen una major intervenció que a Anglaterra.

La intervenció de l'Administració Central és tal, que els acords poden ésser suspesos durant un mes pel Prefecte i el President de la República pot disoldre el Consell.

I per últim, i completament diferent dels anteriors, tenim el municipi alemany. Aquest és el resultat d'una autonomia creada, des de dalt, quan Prússia havia sofert la derrota de Jena i se li havia imposat el desastrós tractat de Tilsit, per una Ordenança reial.

Els òrgans principals són el Consell municipal, el *Burgmestre* i el Consell administratiu o *magistrat*.

El Consell municipal està format per un nombre de Consellers proporcional a la població i elegits de la següent manera: Formada una llista de contribuents ordenada segons l'import de quotes, els primers que paguen entre tots la $\frac{1}{3}$ part de la suma total recaudada formen la primera classe d'electors. Els que els segueixen en llista i paguen una altra $\frac{1}{3}$ part formen la segona classe, i la resta la tercera; de la qual un predomini dels majors contribuents. El Consell municipal elegeix el seu President, nomena els funcionaris executius i és l'encarregat de governar amb les seves decisions els assumptes de la ciutat, és dir, és l'òrgan deliberant. El poder executiu és exercit pel *Burgmestre* i el *magistrat*.

El *Magistrat* és l'agent del Poder Central a la ciutat, agent executiu del Consell, decideix sobre els assumptes que no impliquen despeses. Un cert nombre de tècnics professionals i retribuïts i un altre nombre igual o major que els anteriors són no professionals nomenats pel Consell entre antics consellers per sis anys. Els professionals són nomenats per dotze anys.

I per últim, el *Burgmestre*, és un tècnic, un funcionari de carrera nomenat pel Consell per dotze anys. Presideix el magistrat, divideix el treball entre els seus membres, disfruta d'un bon sou i la seva aspiració no és altra que ésser ascendit a ciutats de major categoria.

I al costat d'aquesta admirable constitució encara hi ha el sistema de Comissions, alemany en el seu origen i alemany en la seva aplicació. El seu nombre és variable, Es sempre presidit per un Conseller i compost per persones alienes al Consell, però especialment competents en els serveis que ha de regir la Comissió, (tramvies, aigües, museus, etc).

De la reunió d'aquests diferents òrgans en sorgeix una organització municipal que no considera (segons Posada) el municipi com agent de negocis, ni com agent polític sinó com a agent del benestar social, amb facilitats inegotables.